

Δώσε αίμα να πάρεις πνεύμα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όταν οι Πατέρες στην πνευματική, ζωή λένουν: «Δώσε αίμα να πάρεις πνεύμα», μας υποδεικνύουν τη σταυροαναστάσιμη πορεία, κατά την οποία τίποτα δεν αποκτάται χωρίς ιδρώτες και θυσίες. Αν δεν διαβάζουν οι μαθητές, δεν προοδεύουν. Αν δεν εργασθούν οι άνθρωποι, οι οικογενειάρχες, οι νοικοκυραίοι, δεν πορίζονται τα προς το ζείν αναγκαία, για να θρέψουν τους εαυτούς τους και τα μέλη των οικογενειών τους. Αν δεν σπείρουν οι γεωργοί, δεν θερίζουν. Αν δεν κοπιάσουν οι εργάτες του αμπελώνος, δεν απολαμβάνουν τον καρπό των μόχθων τους. Ο λαός μας λέει ότι, «αν δεν βάλεις πλάτη», δεν προκόβεις. Αν δεν αγωνισθείς και δεν πονέσεις, δεν αποκτάς γνώση, αγαθά, αλήθεια. Εμείς βάζουμε τον κόπο και ο Θεός μας δίνει το αντιμίσθιο. Και είναι δίκαιος και εύσπλαγχνος Πατέρας, που θέλει και εδώ, σ' αυτή τη ζωή να μην μας στερεί τα αγαθά Του, αλλά και στην άλλη ζωή, να μας χαρίσει «τα ητοιμασμένα αγαθά από καταβολής κόσμου» (Ματθ.κε' 34).

Ο μακαριστός Γέροντας π. Θεόκλητος Διονυσιάτης με το ακραιφνές Ορθόδοξο ασκητικό φρόνημα έλεγε ότι η Ορθοδοξία μας είναι βιωματική και όχι στοχαστική και ότι θεολογούμε όταν αληθινά προσευχόμαστε, κατά το ρήμα: «Ει προσεύξη αληθώς θεολόγος ει».

Για να αποκτήσουμε πνεύμα πρέπει να μοχθούμε συνεχώς, να μάθουμε να αγαπάμε, να ταπειωνόμαστε, να είμαστε ελεύθεροι κοντά στον ελευθερωτή μας Χριστό, να μαθαίνουμε το τι θέλουν οι άλλοι και όχι το τι θέλουμε εμείς. Πνεύμα σημαίνει άσκηση, πειθαρχία, ταπεινοφροσύνη. Αν θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία, η απόκτηση πνεύματος απαιτεί ολοκληρωτικό δόσιμο του εαυτού μας στην υπηρεσία του πλησίον, ολοκληρωτική νέκρωση των παθών και των επιθυμιών μας. Δεν αποτελεί αφηρημένη έννοια η κτήση του πνεύματος, δεν φαντάζει σαν κάτι ξεκομμένο από την πραγματικότητα. Στον καθημερινό αγώνα κατά της αμαρτίας, αν δεν δώσουμε αίμα πνεύμα δεν παίρνουμε. Ο Αββάς Λογγίνος είπε κάποτε στον Αββά Ακάκιο: «Η γυναίκα τότε καταλαβαίνει ότι έχει συλλάβει, όταν σταματήσει το αίμα της. Έτσι και η ψυχή τότε ξέρει ότι έχει συλλάβει Πνεύμα Άγιο, όταν σταματήσουν τα πάθη τα χαμηλά που ρέουν από αυτήν. Όσο καιρό περιπλέκεται σε αυτά, πως μπορεί να υπερηφανεύεται σαν να είναι τάχα απαθής;».

Διηγήθηκε ο Γέροντας Εφραίμ ο Κατουνακιώτης το εξής: Κάποια Γερόντισσα με πολλά προβλήματα υγείας κάποτε κάμφθηκε, αλλά πήρε δύναμη από ένα όραμα, για να συνεχίσει τον επίγειο αγώνα της με εμπιστοσύνη στο Θεό μας, που μας

διδάσκει μέσα από τον Απόστολο Παύλο: «Υπομονής χρειαν έχομεν» (Εβρ. ι' 36). Είδε ότι πάνω σ' ένα βουναλάκι κάθονταν οι Πατριάρχες Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ. Τους ρώτησε:

—Οι Πατριάρχες είσαστε;

—Ναί, λένε, είμαστε οι Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ.

—Να έλθω κι εγώ εκεί;

—Έλα.

—Από που να έρθω;

—Να, από εκεί, από το δρόμο.

—Δεν βλέπω κανένα δρόμο.

—Εκεί είναι, ψάξε να τον βρεις.

—Μα, δεν βλέπω δρόμο!

—Ψάξε, ευλογημένη, ψάξε και θα τον βρεις.

—Μα, μόνο ένα μονοπάτι βλέπω που είναι δυσδιάκριτο, είναι μόνο δεκαπέντε πόντους! Πως θα το περάσω; Όλο αγκάθια και τριβόλια είναι γεμάτο. Θα σχίσω τα ρούχα μου, θα ματώσω τα πόδια μου!

—Ά, κι εμείς από εκεί περάσαμε και ήρθαμε εδώ πάνω, τους άκουσε να της λένε!

Κανείς, αδελφοί μου, δεν πήγε στη Βασιλεία των Ουρανών με καλοπέραση, με αμεριμνησία, με άνεση. Με λιμουζίνα δεν πηγαίνουμε στον Παράδεισο! Το εισιτήριο είναι ακριβό για να μπεις στην Ουράνια Βασιλεία. Πανάκριβο και πολλές φορές ποτισμένο με αιμα.

Δώσε, αδελφέ μου, από το χρόνο σου στην προσευχή, για να λάβεις ικανοποίηση των αιτημάτων σου.

Δώσε τη σκέψη και τους λογισμούς σου στον Κύριο, για να πράύνεις τα πάθη σου και να ηρεμήσεις πνευματικά.

Δώσε λίγο από τους καρπούς της αγάπης σου στους εμπεριστάτους αδελφούς μας και θα λάβεις το αιώνιο αντιμίσθιο στους ουρανούς.

Για να ελευθερωθούμε από τα πάθη που μας κυριεύουν χρειάζεται αγώνας με αίμα,

δηλαδή αγώνας με πόνο και δάκρυ, για τη διόρθωση του διεστραμμένου εαυτού μας. Δεν βλέπετε και τα κλήματα όταν τα κλαδεύουμε πως δακρύζουν, ιδίως όταν οι χυμοί άνεβαίνουν; Αν όμως δεν τα κλαδέψουμε τις επόμενες χρονιές δεν θα δώσουν καρπό. Ο απελευθερωτικός αγώνας των λαών, και εμείς οι Έλληνες έχουμε φοβερή εμπειρία σε αυτούς, δεν στεφανώνεται, αν δεν ποτισθεί με το αίμα των μαρτύρων και ηρώων. Το κτίσιμο των σπιτιών μας και του οίκου των καρδιών μας δεν ολοκληρώνεται και δεν έχει αντοχή στο χρόνο, αν στη λάσπη δεν αναμιχθεί μαζί με το νερό και ο ιδρώτας των εργατών και των ιδιοκτητών. Ιδρώτας σωματικός και πνευματικός, αφού και η εξοικονόμηση των χρημάτων για το κτίσιμο είναι απαραίτητη και πολλές φορές απαιτεί περισσότερους ιδρώτες, από αυτούς των κτιστών. Για να σπουδάσουμε ή να ανεβούμε τη σκάλα της αρετής χρειάζεται πολύς ιδρώτας, τον οποίο σκουπίζει ο Κύριός μας με το σφουγγάρι της πατρικής Του αγάπης και στοργής.

Όσο οφείλουμε να αγωνιζόμαστε και να ιδρώνουμε και να μοχθούμε για να λάβουμε πνεύμα θείο, άλλο τόσο πρέπει να γνωρίζουμε ότι είμαστε σκύβαλα ενώπιον του Θεού και ότι «ισαρίθμους τη ψάμμω αγώνας και αν επιτελώμεν ουδέν τελούμεν άξιον». Το πνεύμα του Θεού δεν αγοράζεται, αλλά δίνεται δωρεάν από το Θεό μας. Έτσι δεν μπορεί κάποιος να υπερηφανευθεί ότι κατόρθωσε κάτι μόνος του. Ο Απόστολος Παύλος μας λέει ότι «πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντί με Χριστώ» (Φιλιπ. δ' 13). Και ο ίδιος ο Κύριος μας είπε· «Χωρίς εμού ού δύνασθε ποιειν ουδέν» (Ιωάν. ιε' 5). Έτσι με επίγνωση των αδυναμιών μας αγωνιζόμαστε ταπεινούμενοι ενώπιον του Κυρίου μας, ο οποίος «ταπεινοίς δίδωσι χάριν» (Ιακ. δ' 6) και τον αγώνα μας τον εκλαμβάνει ως αίμα.

Αδελφοί μου, μια λαϊκή ρήση λέει ότι «ό,τι δίνεις παίρνεις». Και άλλη πάλιν «ό,τι σπέρνεις θα θερίσεις» ή «όπως στρώσεις, έτσι θα κοιμηθείς». Ο Ψαλμωδός μας διαβεβαιώνει ότι «οι σπείροντες εν δάκρυσιν εν αγαλλιάσει θεριούσι» (Ψαλμ 125,5), δηλαδή όσοι σπέρνουν στο χωράφι της ψυχής τους με άφθονα δάκρυα, θα θερίσουν πολύ καρπό που θα τους προκαλέσει μεγάλη χαρά και αγαλλίαση. Μή λησμονούμε ότι η άρνηση να σηκώσουμε το σταυρό μας, με εγωιστικό φρόνημα, κλείσιμο στον εαυτό μας και αποδοχή των λογισμών μας μας απομακρύνει από μια πνευματοφόρα ζωή και από την κατάκτηση του Παραδείσου. Ο ζυγός μας, αυτός που επιτρέπει ο Θεός μας να σηκώνουμε, είναι ελαφρύς και ευλογημένος. Ο εκκλησιασμός, η εξομολόγηση, η τιμή των Αγίων μας, η τυπική ευσέβεια από μόνες τους δεν μας ματώνουν και δεν μας αγιάζουν. Η ταπείνωση είναι αυτή που ελκύει τη θεία Χάρη και σφραγίζει τον αγώνα μας στη χριστοκεντρική μας ζωή, όπου τα πάντα κατευθύνει ο Κύριος στον οποίο εμπιστευόμαστε τη ζωή μας, όχι όμως παθητικά, αλλά με διαρκή αγώνα, με μάτωμα. Και Εκείνος μας στεφανώνει σαν γνήσιους φίλους Του, αφού εφαρμόζουμε την εντολή Του «αγωνίζεσθε» (Λουκ. ιγ'

24) και μας κάνει πνευματοφόρους. Μας αγιάζει, μας ανανεώνει, μας δίνει σοφία, μας πλημμυρίζει με τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, που είναι αυτεξούσιο, παντοδύναμο, αγαθό, ευθές, ηγεμονικό, δηλαδή με την αγάπη, τη χαρά, την ειρήνη, τη μακροθυμία, το χρηστότητα, την αγαθωσύνη, την πίστη, την πραότητα και την εγκράτεια (Γαλ. ε' 22). Αυτά ως δώρα Θεού για την παρούσα και τη μέλλουσα ζωή στο ματωμένο αγώνα μας που βασίζεται στην ταπείνωση και την κενωτική αγάπη.

Πηγή: «Ενατενίσεις», Περιοδική Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας